

מר אייכמן

"הוא לא משקר", אמר אלכס, "היינו אצלו שנינו, שיקו ואני. למדנו ועשינו שיעורים כל הערב."
 מר אייכנבלט קפץ ממקומו, ניגש אל אלכס, זקף את משקפיו מעל למצחו וצרח: "אתה שקרן כץ, אני אראה לך!" הוא הוריד בכוח את ידו וסטר לאלכס על פניו.
 "מר אייכנבלט", מיחתה המורה שושנה.
 אלכס צעק בעיניים דומעות ובלחי בוערת: "מר אייכמן!"

במחלקה הנאורוכירורגית

במחלקה הנאורוכירורגית של בית-החולים הכי טוב במזרח-התיכון בוטלו הניתוחים, בתי-הזיקוק הפסיקו להפוך נפט לבנון, במישפטו של אייכמן הוכרזה דחייה בת יום אחד. בגימנסיה שעל הגיבעה, בחדר-המורים, קובצו יחדיו פרופסור זלצר, אדון הארדי ואדון כץ. גדול תותכי-המוחות במזרח-התיכון, מהנדס נפט חשוב מאמריקה, עורך-דין של חברות הספנות הגדולות שהתימחה בפיצויים מגרמניה. הוריהם של גדול סיטונאי הבשר הקפוא לעתיד, של בעל מיפעל-טקסטיל לעתיד, ושל אחד מנופלי מילחמות העתיד.

הסמל השני ממחלקת-החקירות אמר למורה לאנג' לית: "תשאלי אותו איפה היה הילד שלו בלילה של יום שני העשרים-וארבע..."

אדון הארדי הבין את השאלה בכוחות עצמו, וענה: "א'מ'פרייד א'הב'נו אידייה. א ווז'ט'ני'טאון ד'טי'בנין." "אין לו מושג, הוא אומר", החלה המורה לאנג'לית לתרגם לסמל השני.

אדון כץ התערב פתאום: "סליחה, אדוני המנהל, אבל לא ברורה לי מטרת החקירה הזאת —"

"סלח'נא לי מר כץ", אמר המורה לידיעת-הארץ, "אבל לפי מיטב האינפורמציה שברשותנו, שלושת הילדים אכן מעורבים בפריצה ובגניבת רכוש המוסד."

"זה חמור מאד מה שאתה אומר עכשיו, אדוני, רגו אדון כץ. אם יש לך הוכחות, אני מוכן להקשיב, ואני מתחייב בפני כולכם לטפל באלכסנדר בחומרה רבה, ומסכים לכל עונש שתקבעו לו אתם כאן. אבל — אבל אם אתה מעלה פה שערות וספקולציות ומבזבז את זמננו בחקירות מסוג ב', אתה מסתבך כאן בפר' שה שתזיק למוסד כולו — הרבה יותר מהדיקטים שחסרים."

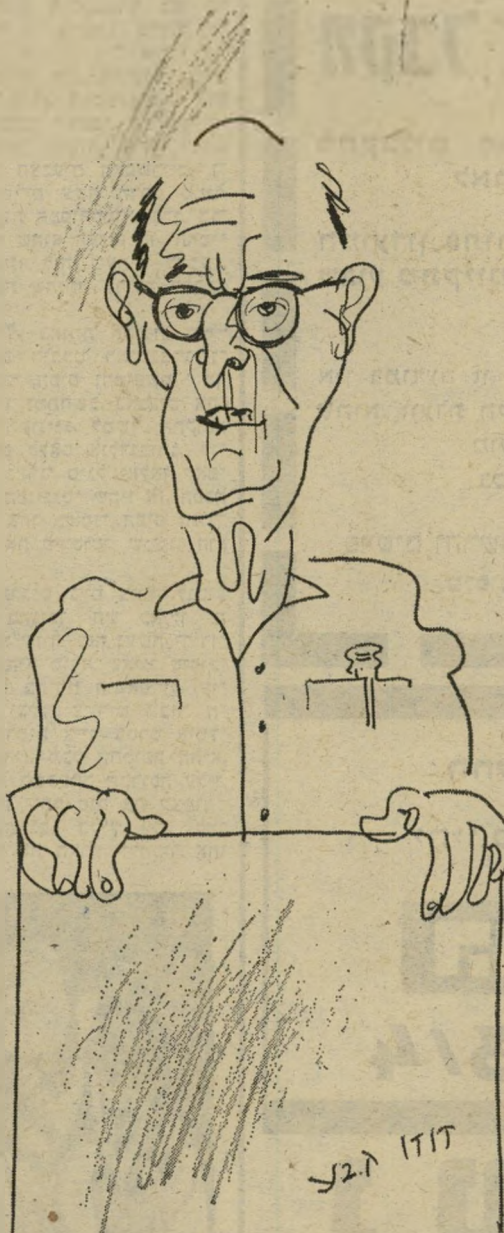
"אנא, הבן, מר כץ, התערב המנהל, שישב בראש צוות החוקרים והמורים, "אנו נטלנו על עצמנו משימת חינוכיות מסוימות ולא נוכל בשום אופן להסכים שתלמידים שלנו יעוררו את עצם קיומנו. צורת ההתיבטאות של בנך כלפי מורהו, ובחדר הזה ממש, היא בלתי-נסבלת ופוגעת בכל היקר והחשוב למוסד."

אדון כץ אמר: "על פי מיטב ידיעתי, השתמש אלכס סנדר בכינוי שהיה מקובל על כל תלמידיו של אותו מורה. קשה לבוא בטענות על עצם הכינוי, כי אם על השימוש בו, והוא עשה בו שימוש רק כשהן צידקו הועמד בספק על-ידי אותו מורה. על פי מיטב ידיעתי, כבוד המנהל, וזאת שמעתי מהורים ומתלמידי דים אחרים, גם מר אייכנבלט אינו טלית שכולה תכלת. ואל נשכח שמדובר כאן בילדים שאינם יודעים מה שיהיה מדבר. הם שומעים את השם הזה ברדיו וזה נידבק. לכן, המחנכים, אנו משלמים במיטב כספנו כדי שתסבירו לילדים מיהו האיש הזה, אייכמן, ומה עוללו אנשים כמוהו. אולי, אם תמלאו את המוטל עליכם, ייזהרו הילדים מלשאת את שמו על שפתייהם —"

אלכס ודודי ושיקו

אלכס ודודי ושיקו יצאו זכאים מחוסר הוכחות. אלכס ניזף קשות על שכניה את מורהו למלאכה בשם אייכמן. הוא הורחק משיעורי המלאכה עד סוף השליש. את קופסת האתרוג לא גמר. הדיקטים הגנובים הר' קיבו על ריצפת איקס-ישש, שלא הושלמה מעולם. מר אייכנבלט המשיך במריטת אוזניו תלמידיו, אך הסיגרייה שבפיו החלה מעלה עשן. שוב לא חשש שדיקטים יישרפו.

את אייכמן הגרמני מצאו אשם, דנו אותו למוות ותלו אותו עד צאת נשמתו. אחר-כך שרפו את גופתו, וספינת-טורפדו פיזרה את אפרו בים כחול, ידידותי, מול חופי גיבעת-הגיר.

על ראש גיבעת-הגיר

על ראש גיבעת-הגיר, בעיר נמל שולית, עמדה גימניסיה ומחלונותיה נישקף ים ידידותי. היה שם חדר-מלאכה בנוי מעץ צבוע ירוק, ובו שולחנות-נגרים, מל-חציים ואדידבוק. היה שם מורה למלאכה גברתן, קרח קצר-רואי ושמו אייכנבלט יוסף. תמיד היתה למר אייכנבלט חצי-סיגרייה בפיו, ותמיד היתה כבויה. מעולם לא עישן בחדר-המלאכה, מחשש שמא ישרפו הדיקטים.

פעם בשבוע, ביום שלישי, בשיעור חמישי וששי, היה מקבל לידיו כיתת בנים ללמדה מלאכת-יד. היו ביניהם אורתופדים לעתיד, יבואנים לעתיד, רוקחים לעתיד, מהנדסי-יצור לעתיד, סגני-מנהלים-כלליים לעתיד, חל' ל-ימערכות לעתיד, אבות שכולים לעתיד, מאושפו ל-עתיד ואלוף-פיקוד לעתיד. מר אייכנבלט, שהיה איש קשה ומסוכן, הכריח את כל אלה לעשות קופסת-עץ לאתרוג — מלאכה הטעונה שיוף מייגע וגילוף מתיש, ורק לאפרסק הירשה לבנות דאון ולהשתמש לשם כך במשור החשמלי.

לכל אזרח-לעתיד, אשר לא שייך במרץ מספיק, או שאחז בשופני באופן רשלני, היה מר אייכנבלט מעניק מכת'יד, או משיכת-אוזן, או מרפק בצלע, או שהיה מורט כמה משערות ראשו. לפעמים היה מעליב: קר' רא לנכה "צולע", לחלש "סמרטוט", למשועמם "בטלן" ו"לא-יוצלח". לפעמים היה אורב דקות ארוכות מאחורי גבו של קרדילוג-לעתיד, מדיף לעברו ריח טבק כבוי. אחר-כך ניגש, נוטל מידיו את הפצירה, גוחן על קופסת-האתרוג, מרים את משקפיו מעל מצחו, ותוך שהוא מדגים כיצד יש לאחוז במכשיר, היה אומר: "אם תשפץ ככה את הפיצקלה שלך באמבטיה, תעשה אותו מיסכן ועקום כמו שאתה עושה את הלייסט הזה." הקרדילוג-לעתיד הסמיק. האחרים צחקו.

בשבוע שנגמרה הליגה

בשבוע שנגמרה הליגה תפסו בארגנטינה גרמני זקן שהיה הנאצי הכי גרוע אחרי היטלר, והביאו אותו לירושלים לעשות לו מישפט ולתת לו את כל מה שמגיע לו. כשהיה צעיר יותר — שערותיו עדיין לראשו וראייתו חדה — חיסל כמה מיליון יהודים. ינקול אמר שצריך לבנות מכונת מי-גזר גדולה ולהכניס אותו פני-מה, שייתרסק לפיזורים.

שמו של אותו פושע היה אייכמן. שמו הפרטי היה אדולף.

אדון כץ, שהיה עורך-דין של פיצויים, התחיל לע' בוד במישפט של אייכמן זה. פעמיים בשבוע היה נוסע לירושלים, ואחת לחודש היה טס באווירון לגרמניה, לחפש הוכחות שאייכמן אשם. יום אחד חזר מפרנק-פורט והביא לאלכס טיסן עם מנוע, הרבה יותר טוב מהדאון של אפרסק.

אלכס ודודי ושיקו באו אל מר אייכנבלט בחופש-סוכות, שיית להם לעשות חרבות בחדר-המלאכה. הוא אמר להם: קודם תלמדו לשיוף כמו שצריך. הוא היה בטוח שזה הם שגנבו לו את הדיקטים, למרות שהם נשבעו לו באדוני שלא גנבו.

אלכס ודודי ושיקו הלכו הביתה כועסים ומאוכז'ים. בים בדרך שינו את שמו של המורה למלאכה מאיכנ' בלט לאייכמן.

רק כשקיבל המורה למלאכה את שמו האמיתי, ראו כולם עד כמה שהוא דומה לפושע הגרמני. קרחת, מישקפיים, תלבושת, מיבטא. רוב תלמידי יום שלישי, שיעור חמישי-ששי, הסכימו שהאייכמן השני, זה שיר' שב שתקן וביישן בקופסת-הזכוכית בירושלים, הוא קצת מיסכן ולא מזיק, בעוד שאייכמן זה, מחדר-המלאכה, הוא פגעירע ואדם מסוכן. יום שלישי אחד, ליד שול'תן ארוחת-הערב המישפחתית, סיפר אלכס שביטלו שר' עור חמישי-ששי כי אייכמן לא בא. וילי כץ, ראש-המישפחה, הפסיק את המרק באמצע ואמר לבנו: "אני לא רוצה לשמוע אותך יותר קורא לו ככה." ובכל זאת המשיך אלכס לקרוא לו ככה.

בגימנסיה נפתחה חקירה

בגימנסיה שעל גיבעת-הגיר נפתחה חקירה נמרצת. שוב נעלמו דיקטים מחדר-המלאכה. מורים וחוקרי מישטרה החלו באיסוף חומר מרשיע כנגד השודים אח' דים. המורה למלאכה, מר אייכנבלט, המכונה אייכמן, טען באוזני מורים וחוקרים, כי הוא משוכנע בזהותם של הגנבים: כץ והארדי וזלצר. היכן ההוכחות, שאלו החוקרים והמורים. הם עמדו על הסיכון שבטפילת עלילות-שווא על בניהם של טובי האנשים. "אין הוכ'חות", אמר מר אייכנבלט, "אבל אני בטוח. אני מכיר אותם, אני יודע מי הם. גם אז וגם עכשיו, הם הגנבים."

כץ והארדי וזלצר

כץ והארדי וזלצר נלקחו לחדר-המורים. המורה שושנה היתה שם, וסגן-המנהל, וסמל שני במחלקת החקירות, והמורה לידיעת-הארץ, ובעל הדבר, המורה למלאכה, מר אייכנבלט עצמו.

"תגיד את האמת, כץ", אמר המורה לידיעת-הארץ, "לפרוץ לרכוש בית-הספר זה מעשה חמור מאד, אבל לשקר זה חמור פי-כמה. איפה היית ביום שני בלילה?"

"הייתי אצל דודי", אמר אלכס.

"כן, כמובן. הלך הזרזיר אצל העורב, אלא מה. ואתה זלצר?"

"הייתי אצל דודי", אמר שיקו.

"גם אתה? ממממ... הלכו שני זרזירים אצל עורב אחד, זה באמת בלתי-רגיל. ואתה, הארדי, מן הסתם ישבת בבית ובילית עם הזרזיר זלצר ועם הזרזיר כץ..."

"הייתי בבית, המורה."

"אתה שקרן!" התערב מר אייכנבלט.

דף חדש

חנך מרמרי